

РЕШЕНИЕ

№ 2343

гр. Пловдив, 15.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XXII НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Елена Д. Герцова

при участието на секретаря Славка Н. Иванова
като разгледа докладваното от Елена Д. Герцова Административно наказателно дело № 20225330204812 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „КОЛИМА“ ЕООД БУЛСТАТ № 115888091, със седалище и адрес на управление: ** представлявано от Г.Т.К., против Наказателно постановление № 104017-F095690/20.05.2014 г. на ** на Дирекция "Обслужване" при ТД на НАП гр. Пловдив, с което за нарушение на чл. 56 вр. чл. 65, ал. 12, вр. чл. 55, ал.1 от ЗДДФЛ, на основание чл. 80, ал.1 от ЗДДФЛ.

По съображения, изложени в жалбата и в съдебно заседание, жалбоподателят „КОЛИМА“ ЕООД, БУЛСТАТ № 115888091 представляван от ** Г.Т.К., моли съда да отмени обжалваното наказателно постановление /НП/. Не претендира разноси.

Въззиваемата страна – ТД на НАП, чрез юрк. З. оспорва жалбата. Моли да бъде оставена без разглеждане, а НП да бъде обявено за влязло в сила. Алтернативно моли за потвърждаване на НП. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени материалите по делото и законосъобразността на обжалвания административен акт, с оглед произнасяне по същество, намира и приема за установено следното:

Жалбата е подадена от процесуално легитимирана страна, против акт, подлежащ на обжалване по съдебен ред.

По отношение на срочността на жалбата съдът съобрази, че върху НП е отбелязано с резолюция на ** на Дирекция "Обслужване" при ТД на НАП гр. Пловдив, че следва да се счита за надлежно връчено по реда на чл. 58, ал. 2 от

ЗАНН от дата 19.02.2015 г., поради многократни опити лицето да бъде открито на посочения от него адрес, който извод е направен въз основа на доказателствата по делото. Същото е влязло в сила на 27.02.2015 г. Отбелязването върху наказателното постановление за връчването му по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН от страна на наказващия орган не е обвързващ за съда, който е длъжен да направи самостоятелна преценка за спазване предпоставките за връчване по обсъждания ред.

За да се счита постановлението за редовно връчено по този ред е необходимо да са налице две кумулативни предпоставки - деецът да не е намерен на посочения по преписката адрес и новият му адрес да не е известен. Константна е съдебната практика, че за да е налице първата предпоставка не е достатъчно лицето инцидентно да не е открито на известния от органите адрес, а да се констатира, че трайно е преустановило връзката си с него и го напуснало. Затова е установено правилото, че, за да се докаже това обстоятелство по несъмнен начин, е необходимо служителят по връчване да е посетил адреса неколkokратно, но не по-малко от два пъти и то в различно време. Следва да се съобрази и че едно от тези посещения е необходимо да бъде във време, в което лицето би се очаквало да бъде на адреса - за физическите лица в извънработно време, а за юридическите - в работно време.

Съобразно представените към делото писмени доказателства тези условия по чл. 58, ал. 2 от ЗАНН не са налице. От представените по делото копия от протоколи за предоставяне на информация в ТД на НАП – Пловдив е видно, че от 25.06.2014г. до 25.02.2015 г. многократно **т на дружеството е посочвал един и същи адрес за връзка – **. Видно и от приетото по делото копие от карта за идентификация №1611537 по Булстат, там отново седалището и адресът на управление на дружеството са отбелязани в **.

Същевременно приходната агенция е направила два опита за връчване на същия адрес с куриер на дати 04.06.2014 г. и 20.06.2014 г., който е отбелязал, че лицето е непознато. От друга страна очевидно е /от представените копия на протоколи за предадени документи/, че дружеството жалбоподател представлявано от **т си е продължило да подава периодично документи в ТД на НАП и да посочва същият адрес. При това положение съдът прави извод за неполагане на достатъчно усилия за връчването на издаденото НП от страна приходната агенция, а оттам и на неправилно приложение на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН.

Изложените данни по никакъв начин не са достатъчни, за да се обуслови извод, че деецът трайно е прекъснал връзката си с известния по преписката и вписан в Търговския регистър адрес.

От гореизложеното единствено възможен за съда е изводът, че от представените по делото и преписката доказателства не се установява да са налице предпоставките на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН, поради което изцяло незаконосъобразно се явява вписването, направено през 2015 г., че

постановлението следва да се счита връчено и то от дата 19.02.2015 г. В конкретния случай, при липса на редовно връчване на НП, срокът за обжалване на същия изобщо не е започнал да тече, респективно жалбата не е просрочена.

В този смисъл е и практиката на Административен съд - Пловдив по сходни случаи - Определение № 908/07.06.2022 г. по ЧКАНД № 1366/2022 г. по описа на АС - Пловдив, Определение № 923/08.06.2022 г. по ЧКАНД № 1215/2022 г. по описа на АС – Пловдив и др.

С оглед на така изложеното, жалбата се явява подадена в срок, поради което е и процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата се явява основателна.

От фактическа страна се установява следното:

На 27.12.2013 г. била подадена от представител на жалбоподателя в ТД на НАП – гр. Пловдив декларация по чл. 55 от ЗДДФЛ. Декларацията била заведена с входящ номер от същата дата. По този повод била извършена проверка от служителите на ТД на НАП – Пловдив. Било установено, че дружеството жалбоподател, като платец на дохода от дивидент по чл. 38, ал. 1 от ЗДДФЛ, задължен да удържа и внася авансов данък по чл. 46, ал. 3 от ЗДДФЛ, не е подало декларация по чл. 55, ал. 1 от ЗДДФЛ за дължими данъци за тримесечен период от 01.04.2013 г. до 30.06.2013 г. в законоустановения срок - до края на месеца, следващ тримесечието на вземане на решение за разпределение на дивидент, а именно 31.07.2013 г. /включително/.

Затова, след като било установено неизпълнението на това задължение от страна на дружеството в присъствие на неговия управител бил съставен АУАН № F095690/20.05.2014г. В него актосъставителят квалифицирал нарушението по чл. 56 вр. чл. 65, ал. 12, вр. чл. 55, ал.1 от ЗДДФЛ. Актът бил предявен за подпис и подписан с обяснението, че **т не е знаел че дружеството има такова задължение.

Въз основа на АУАН административно – наказващият орган издал атакуваното наказателно постановление, като на основание чл. 80, ал. 1 от ЗДДФЛ наложил на жалбоподателя административното наказание „имуществена санкция“ в размер на 50 лв.

Така изложената фактическа обстановка съдът прие за безспорно установена въз основа на приложените по преписката и приети по делото писмени доказателства: АУАН, Заповед № ЗЦУ-28/06.01.2010г., Заповед № ЗЦУ-401/27.04.2011г., Заповед № ЗЦУ-1274/28.09.2010г., протокол – приложение № 5 към чл.6, ал. 5 и протокол – приложение № 5 към чл.6, ал. 6 – общо 9 бр., разписка за безкасово плащане, копие от плик и известие за доставка.

При така възприетата и изложена фактическа обстановка съдът прие, че от страна на санкционираното дружество „Колима“ ЕООД гр. Пловдив е налице осъществен състав на административно нарушение по смисъла на чл.

56 вр. с чл. 65, ал. 12 вр. чл. 55, ал.1 от ЗДДФЛ, състоящо се в неподаване в срок на данъчна декларация по чл. 55, ал.1 т ЗДДФЛ за дължими данъци за тримесечието 01.04.2013 г. – 30.06.2013 г., до края на месеца, следващ тримесечието на вземане на решение за разпределение на дивидент, а именно 31.07.2013 г. /включително/, като последната е подадена на 27.12.2013 г. – след срока.

Предвид приетото по-горе от съда нередовно връчване на НП, следва да се приеме, че и към настоящия момент административнонаказателното производство продължава да е висящо, а постановлението подлежи на преценка по същество.

При съставяне на АУАН и издаване на атакуваното НП са спазени всички изисквания, визирани в разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН относно задължително съдържание на актовете. Констатира се обаче нарушение, касаещо налагането на санкция на дружеството жалбоподател с въпросното наказателно постановление, което е съществено, опорочава административнонаказателното производство и нарушава правата на дружеството жалбоподател.

В административнонаказателния процес намират приложение правилата за преследвателската давност, уредена в чл. 34 от ЗАНН и чл. 80 и чл. 81 от НК, която ограничава във времево отношение възможността на държавата чрез съответния компетентен орган да реализира с влязъл в сила акт наказателната/административнонаказателната отговорност на дадено лице. Преследвателната давност в общия случай започва от деня, в който е довършено престъплението/нарушението - чл. 80, ал. 3 от НК и тече до реализиране на наказателната/административнонаказателната отговорност на дееца с влязъл в сила акт. Бездействието на държавата чрез нейните органи от друга страна и възпрепятстването на продължително поддържане на състояние на възбудена, но нереализирана репресия чрез наказателна/административнонаказателна отговорност, обуславя въвеждането на института на абсолютната давност. Тя изключва наказателното/административнонаказателното преследване като поставя краен срок за това, независимо от спирането и прекъсването на обикновената давност - чл. 81, ал. 3 от НК.

Съгласно задължителните указания на Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС и ВАС в административнонаказателния процес намира субсидиарно приложение абсолютната преследвателна давност от четири години и половина. Същата тече от довършване на деянието до влизане в сила на наказателното постановление и в този срок държавата е длъжна чрез органите да приложи легитимната си репресия пред санкцията да не може да го стори след това.

В процесния случай нарушението се твърди да е извършено на 31.07.2013 г., доколкото дружеството жалбоподател, като платец на дохода от дивидент по чл. 38, ал. 1 от ЗДДФЛ, задължен да удържа и внася авансов данък по чл.

46, ал. 3 от ЗДДФЛ, не е подало декларация по чл. 55, ал. 1 от ЗДДФЛ за тримесечен период от 01.04.2013 г. до 30.06.2013 г. в законоустановения срок, който в случая е 31.07.2013 г. Към датата на издаване на АУАН и НП, предвидените в чл. 34 от ЗАНН давностни срокове не са били изтекли. Бездействието да се връчи НП в продължение на приблизително осем години предвид приетото становище за невръчването му обаче, е довело до изтичане на абсолютната преследвателна давност на 01.02.2018 г. - четири години и половина след извършване на нарушението на 31.07.2013 г. Следва да се посочи, че същият срок е изтекъл дори и да се приеме, че постановлението е връчено по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН на 19.02.2015 г.

Съгласно чл. 34 от ЗАНН не се образува административнонаказателно производство, а образуваното се прекратява, при изтичане на предвидената в закона преследвателска давност.

Съгласно задължителните указания на ППВС № 10 от 28.09.1973 г. по н. д. № 9/1973 г. съдилищата са длъжни да следят служебно за изтичане на давностните срокове в административнонаказателния процес. Съгласно чл. 63, ал. 6 от ЗАНН съдът независимо от материалната законосъобразност на постановлението, го отменя и прекратява административнонаказателното производство, в случаите предвидени в закон, един от които е изтичане на преследвателската давност по чл. 34 от ЗАНН.

Съгласно изричния текст на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН това следва да стане с решение, а не с определение, който акт намира приложение само при прекратяване на съдебното производство (в който случай постановлението влиза в сила), но не и при отмяната му и прекратяване на административнонаказателното производство.

В този смисъл е и трайната практика на ВКС, приемаща, че в случай на вече издаден първоинстанционен санкционен правораздавателен акт (каквато роля изпълнява наказателното постановление), ако основанията за прекратяване на наказателното производство настъпят пред въззивната инстанция (каквото се явява районния съд) или пред касационната инстанция, те се произнасят с решение, доколкото вече издаденият правораздавателен акт не може да се отмени с определение. Така Решение № 149/08.10.2020 г. по дело № 707/2020 г. на ВКС, Решение № 500 по наказателно дело № 1729/2014 г. на III н.о. на ВКС, Решение № 26/13.05.2019 г. по дело № 1239/2018 г. на ВКС, Решение № 209/27.12.2019 г. по дело № 614/2019 г. на ВКС.

Всичко изложено обуславя извода, че дружеството жалбоподател не може да бъде санкционирано, доколкото държавата е бездействала и е надхвърлен срокът, позволяващ налагане на санкция, т.е. изтекла е предвидена в закона давност. Санкцията от това поведение следва да се поеме от държавата и тя се състои в отмяна на наказателното постановление именно поради тази причина. Съгласно чл. 34 от ЗАНН изтичането на абсолютната давност се явява безусловна пречка пред продължаващата висящност на административнонаказателния процес, поради което и след отмяната на

постановлението административнонаказателното производство следва да се прекрати, без за съда да съществува възможност да разгледа материалноправния спор по същество.

С оглед изхода на спора разноски са дължими на дружеството жалбоподател, доколкото то е правоимащата страна с оглед изхода на делото. Същото обаче не е претендирал присъждането на такива, нито има доказателства да са били извършени, поради което и разноски не следва да се присъждат.

Така мотивиран съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 104017-F095690/20.05.2014 г. на ** на Дирекция "Обслужване" при ТД на НАП гр. Пловдив, с което на „КОЛИМА“ ЕООД БУЛСТАТ № 115888091, със седалище и адрес на управление: ** представлявано от Г.Т.К. е наложена имуществена санкция в размер на 50 лв. за нарушение на чл. 56 вр. чл. 65, ал. 12, вр. чл. 55, ал.1 от Закон за данъците върху доходите на физическите лица /ред. ДВ бр. 94/2012 г. в сила от 01.01.2013 г./, на основание чл. 80, ал.1 от Закон за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/.

ПРЕКРАТЯВА административнонаказателното производство срещу „КОЛИМА“ ЕООД БУЛСТАТ № 115888091 за нарушение по чл. 56 вр. чл. 65, ал. 12, вр. чл. 55, ал. 1 от ЗДДФЛ, вменено с АУАН № F095690/27.12.2013 г. и НП № № 104017-F095690/20.05.2014 г., издадено от ТД на НАП - Пловдив.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд – гр. Пловдив в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му, по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____